

Ἀλέξανδρος.—Μόνον λεπτά τινα;

Διδάσκαλος.—Ἐν γένει, δύνανται νὰ ἀρκεσθῶσιν εἰς ἐλάχιστον κέρδος διότι αἱ μηχαναὶ των δύνανται νὰ κατασκευάζωσι συγχρόνως μεγάλας ποσότητας, χιλιάδας πηχῶν καθ' ἑκάστην, καὶ νὰ πωλῶσι ταύτας διὰ μιᾶς. Ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ ὥρα στοιχίζει 1 δραχμὴν. Ἐὰν πωλῶσι τέσσαρες πήχεις τὴν ὥραν πρέπει νὰ κερδίζωσιν 25 λεπτά τὸν πῆχυν· ἐνῶ ἐὰν πωλῶσιν ἑκατὸν μέτρα τὴν ὥραν καὶ ἐν λεπτὸν κέρδος κατὰ πῆχυν ἀρκεῖ.

Ἀλέξανδρος.—Ἄλλ' ὁ ἐργοστασιάρχης δύναται νὰ σχηματίσῃ ἀποθήκας καὶ ἐργαστήρια.

Γέρω-Πέτρος.—Ὅσον δι' αὐτὸ, ὄχι! Θὰ τῷ χρειασθῶσι χιλιάδες καταστημάτων διότι τὰ ἐμπορεύματα ἐνὸς ἐργοστασίου στέλλονται εἰς πολλὰ μέρη. Ἀκολουθῶς, εἰς ἓνα χωρίον π.χ. ἀγοράζουσι δέκα πήχεις μεταξωτοῦ υφάσματος ἐντὸς ἐνὸς ἔτους· διὰ τοιοῦτον ποσὸν συμφέρει νὰ ἀνοίξῃ ἐργαστήριον;

Ένας γείτωρ.—Ἐὰν δι' ἕκαστον εἶδος κατασκευάζοντο ἀποθήκαι εἰς ἕκαστον χωρίον θὰ ὑπῆρχον πεντηκονταπλάσιοι ἴσως καὶ ἑκατονταπλάσιοι ἐμποροὶ ἀπὸ ὅσους ὑπάρχουν σήμερον· ἐὰν δὲ αἱ ἀποθήκαι ὑπῆρχον μόνον εἰς τὰς πόλεις ἔπρεπε νὰ μεταβαίνωμεν καθ' ἑκάστην διὰ νὰ ἀγοράζωμεν τὰ ἀναγκαζιούντα ἡμῖν.

Γέρω-Πέτρος.—Προτιμῶ νὰ δώσω δέκα ἢ εἴκοσι λεπτά περισσότερον τὸν πῆχυν παρὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν πόλιν καὶ νὰ χάσω τὴν ἡμέραν μου.

Διδάσκαλος.—Ἐννοεῖται. Ἐκτὸς τούτου σὺ μὲν θὰ ἀγοράσῃς δέκα μέτρα ἐνῶ ὁ ἔμπορος θὰ ἀγοράσῃ 300 μέτρα, ὥστε τὰ ἐξόδα τῆς μεταφορᾶς θὰ ἴηαι τριακοντάκις μικρότερα.

Ἐξ ἄλλου, μήπως αἱ ἀποθήκαι δὲν ἀπαιτοῦν δαπάνας; Ἐκάστη ἀποθήκη θὰ ἀπῆτει ἐνοίκιον, μισθὸν ἐνὸς ἢ καὶ περισσοτέρων ὑπαλλήλων, φωτισμὸν, θέρμανσιν, ἐξόδα ἄτινα βεβαίως ἐπιβαρύνουν τὰ ἐμπορεύματα καὶ τὰ ὅποια βεβαίως πληρώνει ὁ ἀγοραστής.

Γέρω-Πέτρος.—Ἐπειτα, διὰ νὰ ἐκλέξῃ τις πρέπει νὰ ὑπάγῃ εἰς πολλὰ ἐργαστήρια, διότι ἕκαστον ἔχει τὰ εἶδη του, οὐδὲν ὅμως ὅλα.

Διδάσκαλος.—Ἐἴμεθα λοιπὸν σύμφωνοι ἀναγνωρίζοντες τὰς ὑπηρεσίας ἃς τὸ ἐμπόριον παρέχει. Φέρει τὰ ἐμπορεύματα παντοχόθεν καὶ κατορθώνει νὰ πωλῇ καὶ εἰς μικροτάτας ποσότητας πρὸς ὠφέλειαν πάντων.

Φίλιππος.—Ποῖα ὠφέλεια προέρχεται ἐκ τῆς λιανικῆς πωλήσεως;

Διδάσκαλος.—Ὀλίγα πρόσωπά εἰσι τόσον πλοῦσια διὰ νὰ ἀγοράζωσι χονδρικῶς· συχνάκις μάλιστα ἐν τῇ κατοικίᾳ των δὲν ἔχουν ἀρκετὴν θέσιν διὰ νὰ διατηρήσωσι τὰ τρόφιμα· ἔπειτα ὑπάρχουσιν ἐμπορεύματα τὰ ὅποια φθίρονται μὴ καταναλισκόμενα ταχέως· πρέπει νὰ

διαιρεθῶσι καὶ χρησιμοποιηθῶσι τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἢ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τέλος, ὑπάρχουσι καὶ ἀντικειμενά τινα τὰ ὅποια οἱ παραγωγεῖς μόνον χονδρικῶς πωλοῦσι καὶ τὰ ὅποια οἱ καταναλωταὶ μόνον μερικῶς ἀγοράζουσι· διὸ καὶ ὁ μεσάζων εἶναι ἀναπόφευκτος.

Γέρω-Πέτρος.—Π. χ. ὁ γεωργὸς τοὺς βόας του πωλεῖ ζωντανούς εἰς τὸν κρεοπώλην, ὁ κρεοπώλης τοὺς σφάζει καὶ πωλεῖ εἰς μικρὰ τεμάχια. Θὰ ἐστενοχωροῦμεν πολὺ ἐὰν ὑποχρεοῦμεν νὰ ἀγοράζω ἢ φάγω δλόκληρον βοῦν.

Διδάσκαλος.—Πάντοτε ἐνόμισα, ὅτι ἐὰν οἱ μεσάζοντες δὲν ἦσαν χρήσιμοι, οὐδεὶς θὰ ἀπευθύνετο πρὸς αὐτούς. Οὐδένα δ νόμος ὑποχρεώνει πρὸς τοῦτο. Νομίζω ὅτι πηγαίνει τις εἰς τὸν ἔμπορον διότι εὐρίσκει τὸ συμφέρον του.

Ἐπειτα συνέχεται.

A. ΒΕΡΝΑΡΑΚΗΣ.

Ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΠΙ ΜΙΑΝ ΜΟΝΗΝ ΗΜΕΡΑΝ

Μετὰφρασις ὑπὸ τῆς Κ. & Ε. Α.

Συνέχεια καὶ τέλος· ἰδὲ σελ. 754.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Γεώργιος ἐμπλεος χαρᾶς κατέβαινε ἐκ τοῦ λεωφορείου, φωνὴ γνωστῆ ἐφθασεν εἰς τὰς ἀκοάς του.

—Ἄ! ἰδοὺ αὐτός! ἰδοὺ τὸ καυμένο τὸ παιδί, εὐρέθη τέλος πάντων! Θεέ μου! τί παράδοξον ὕφος ἔχει... Νομίζει τις ὅτι ἐτοιμάζεται νὰ χορεύσῃ· ὁ ἀτυχὴς ὁ νέος! ἀρκεῖ μόνον νὰ τὸν ἰδῇ τις, ὅπως πεισθῇ, ὅτι δυστυχῶς ἀπώλεσε τὰς φρένας. Γεώργιε, πτωχέ μου Γεώργιε, δὲν ἀναγνωρίζεις τὴν θεῖαν σου; ἐπεφώνησεν ἡ Κυρία Μορῆς ἀτενίζουσα τὸν ἀναψίδν τῆς μετ' ἀνησυχίας.

Ἡ ἐκπληξίς του ἐπὶ τῇ παραδόξῳ ταύτῃ ἐρωτήσῃ, συνδυαζομένη μετὰ τῆς εὐτυχίας, ἦν ἐξέφραξε τὸ πρόσωπόν του, ἔδιδον αὐτῷ ἀληθῶς παράδοξον ὕφος.

Λαθῶν τότε τὴν χεῖρα τῆς Κυρίας Μορῆς καὶ θλίψας αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του, εἶπε·

—Νὰ μὴν σὲ ἀναγνωρίσω! καὶ διατί, ἀγαπητή μου θεῖα; βεβαίως σὲ ἀναγνωρίζω. Ἄ! θεῖα μου, ἐὰν ἤξευρες πόσον εἶμαι εὐτυχής!

—Εἶσαι εὐτυχής, δυστυχὴς καὶ ἀθῶον πλάσμα! ἐψιθύρισεν ἡ θεῖα μετὰ θλιβεραῶς φωνῆς καὶ μένουσα προφυλακτικῶς ἐν ἀποστάσει τινὶ ἀπ' αὐτοῦ· εἶτα δὲ στραφεῖσα πρὸς τινὰ κλητῆρα ἀναμένοντα παρ' αὐτῇ, τῷ εἶπε·

—Παραλαεὶ ὀλονὲν πλειότερον, καὶ νομίζω φρόνιμον νὰ τὸν θέσωμεν ὑπὸ περιορισμὸν, ἵνα μὴ κακοποιήσῃ ἑαυτὸν ἢ ἄλλον τινά· ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ, Κύριε, νὰ τὸν μεταχειρισθῆτε ἠπιῶς, διότι τέλος πάντων δὲν εἶναι κακοῦργος. Εὐτυχῶς ποτὲ δὲν εἶχομεν τοιούτους εἰς τὴν οἰκογένειάν μας. Τὸν δυστυχῆ! προσέξατε καλὰ, μὴ τὸν κακοποιήσητε.

Ὁ Γεώργιος, εἶτε λησμονήσας τοὺς λόγους τοῦ Δαίβου περὶ τοῦ φρενοκομείου, εἶτε μὴ πιστεύων

τοῦ ὑποτιθεμένου παράφρονος, ἐστέναξεν, εὐρὸν δὲ καὶ τοὺς σφυγμοὺς αὐτοῦ εἰς ἄκρον τεταραγμένους, ἐστραφη πρὸς τοὺς περισσώτας καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

— Τί στοχάζεσθε, ἰατρὲ, δὲν θὰ ἦτο φρόνιμον νὰ τὸν κλειώμεν εἰς φρενοκομεῖόν τι, ὅπου θὰ εὐρῆ τὴν δέουσαν περιποίησιν; ἠρώτησεν ὁ Κύριος Μορῆρις, ταλαντευόμενος μεταξὺ τοῦ φόβου ὃν τῷ ἐνέπνεον οἱ φρενοβλαβεῖς, καὶ τῆς ἀγάπης, ἣν ἔτρεφε πρὸς τὸν ἀνεψιόν του.

— Πρὶν ἢ ἀποφανθῶ περὶ τούτου, ἐπεθύμουν πρῶτον, εἶπεν ὁ ἰατρὸς, νὰ ἀπευθύνω ἐρωτήσεις τινὰς πρὸς ἐκείνους, οἵτινες παρετήρησαν τὴν διαγωγὴν του κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

Ἐν τῷ ἅμᾳ παρουσιάσθησαν αὐτῷ δέκα ἕως δώδεκα πρόσωπα, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, καὶ ἤρχισαν ὅλοι ὁμοῦ νὰ ὁμιλῶσιν.

— Ἄς ὁμιλήσῃ ἀνὰ εἰς, ἀνέκραξεν ὁ ἰατρὸς. Κύριε Μορῆρις, ὁμιλήσατε ὑμεῖς πρῶτος καὶ εἰπατέ μοι, τί ἔκτακτον παρετήρησατε εἰς τὸ ὕφος τοῦ ἀνεψιοῦ σας, ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμόν σας τὴν πρωΐαν.

— Ἀλλοίμονον, ἰατρέ μου, ἀπεκρίθη ἡ θεία τοῦ Γεωργίου. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἶχε τι ἐξηγηριωμένον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του καὶ παρεπὸνέθη ὅτι εἶχε πονοκέφαλον.

— Μετὰ ταῦτα; ἠρώτησεν ὁ ἰατρὸς.

— Αἴφνης ἔνευ ἀφορμῆς, ἐξηγηριώθη ἔτι μᾶλλον καὶ κατετρόμαξε καὶ ἐμὲ καὶ τὸν θεῖόν του, λέγων, ὅτι τῷ ἦτο ἐντελῶς ἀδιάφορον ἂν μᾶς ἔβλεπεν ἀμέσως νεκρούς· μετὰ τοὺς λόγους δὲ τούτους, ἐξῆλθε τῆς οἰκίας, προσέθηκεν ἡ Κυρία Μορῆρις, παραμορφουσα οὕτως ἀκουσίως τὴν σκηνήν, ἣν ἐπεχειρήσε νὰ περιγράψῃ.

— Βίστε καὶ ὑμεῖς μάρτυς τῆς παραδόξου ταύτης διαγωγῆς τοῦ Γεωργίου; ἠρώτησεν ὁ ἰατρὸς τὸν Κύριον Μορῆρις.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη οὗτος, καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπόπτευα ὅτι ὁ πτωχὸς νέος εἶχεν ἀπολέσει τὰς φρένας, τὸν ἠπειλήσα ὅτι θὰ τὸν ἀποκληρώσω.

— Ἐπρεπεν ἐν τούτοις νὰ τὸ ὑποπτευθῆς, διότι οὐδέποτε ἄλλοτε τὴν εἶδομεν εἰς τοιαύτην κατάστασιν, εἶπεν ἡ Κυρία Μορῆρις.

— Τῷ ὄντι οὐδέποτε, εἶπεν ὁ γέρον Ἰωάννης στενάζων.

Ταυτοχρόνως γυνὴ τις προέβη εἰς τὸ μέσον.

— Πῶς ὀνομάζεσαι, καλὴ μου γυναῖκα; ἠρώτησεν ὁ ἰατρὸς.

— Δεσποσύνη Ῥοβινσῶν, κύριε. . . Καθ' ὃδὸν ἔμαθα, ὅτι μὲ ζητεῖτε, ὅπως καταθέσω ὅ,τι γνωρίζω.

— Πολὺ καλὰ λέγε τί γνωρίζεις περὶ τῆς σημερινῆς διαγωγῆς τοῦ Κυρίου Μορῆρις.

— Ἀπήντησα αὐτὸν σήμερον τὴν πρωΐαν καθ' ὁδὸν καὶ μοὶ προσεφέρθη μὲ τρόπον ἐντελῶς ἀκατανόητον.

— Διατίσῃ παρακαλῶ;

— Μάλιστα, κύριε, μὲ τρόπον πολὺ παράδοξον.

— Μὰ πῶς; ἐξηγήθητι σαφέστερον καὶ εἰπέ μας τί εἶπε, τί ἔπραξε.

— Κατ' ἀρχὰς ἐρρίφθη αἴφνης κατ' ἐπάνω μου τόσον βιαίως, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ ρίψῃ κάτω, ἂν δὲν προεφυλασσόμην.

— Ἐπειτα;

— Μοὶ εἶπε τὰς μεγαλειτέρας ἀνοησίας, κύριε· μοὶ εἶπεν ὅτι τὸ καπέλλον μου, ὄχι αὐτὸ τὸ ὁποῖον φορῶ, ἦτο πολὺ νεανικὸν διὰ γραιῖαν ὡς ἐμὲ, καὶ πολὺ πολυτελὲς διὰ μίαν θαλαμηπόλον. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἦτο δυνατὴν νὰ ἦναι μεθυσμένος, διότι ἦτο ἀκόμη ἐνωρίς, ἐνόησα ὅτι ἦτο παράφρων διὰ νὰ ὁμιλῇ τοιουτοτρόπως περὶ τοῦ καπέλλου μου.

— Καὶ ἐν τούτοις τοὺς λόγους τούτους θὰ ἐθεώρουν ἐγὼ ὡς ἐνδειξὴν ὑγειοῦς καταστάσεως τοῦ πνεύματος, ἐὰν δὲν ἐγνωρίζον ἐκ πείρας, ὅτι οἱ φρενοβλαβεῖς συχνάκις ἔχουσι τοιαύτας σιγμὰς νοημοσύνης, εἶπεν ὁ ἰατρὸς σφραγόμενος πρὸς τὸν γέροντα Μορῆρις.

— Ἐλπίζω, κύριε, ὅτι δὲν θὰ ἀφήσητε ἐλεύθερον νὰ τρέχῃ τοὺς δρόμους ἀνθρώπων, ὅστις ὑβρίζει τὸν κόσμον, παρετήρησεν ἡ δεσποσύνη Ῥοβινσῶν.

— Μεῖνε ἡσυχος, δεσποσύνη, θέλομεν λάθει πρόνοιαν περὶ τούτου. Τώρα δύνασαι ν' ἀποσυρθῆς.

Ἡ δεσποσύνη Ῥοβινσῶν ἀπεσύρθη, διαβαίνουσα ὅμως πρὸ τοῦ Γεωργίου, ἔκαμε πρὸς αὐτὸν μορφασμόν τινα ὡς νὰ τῷ ἔλεγε·

— Μὲ ἀπεκάλεσας χονδρὴν καὶ ἠλίθιον, ἀλλ' ἐὰν ἠμπορέσω νὰ σὲ σείλω εἰς τὸ φρενοκομεῖον, θὰ τὸ κάμω!

Ὁ Γεώργιος τῇ ἀπήντησε διὰ περιφρονητικῶν μειδιάματος, καὶ καταστείλας τὴν ἀγανάκτησίν του, ἐθεώρει μετὰ περισσοτέρας ἀταραξίας ὅλην αὐτὴν τὴν σκηνήν, ἣτις ἤρχιζε νὰ τῷ φαίνεται ἀστειοτάτη, καὶ νὰ τῷ προξενῆ γέλωτα, τοῦθ' ὅπερ ὅμως βλέποντες οἱ περισσώτεροι ἔτι μᾶλλον ἐπέιθοντο περὶ τῆς φρενοβλαβείας του.

Ἀκολούθως ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ Κυρίου Βλάγα νὰ μαρτυρήσῃ.

— Ἡ σημερινὴ διαγωγὴ τοῦ Γεωργίου εἰς τὸ κατάστημά μου, εἶπεν οὗτος, ὑπῆρξε τοιαύτη, ὥστε δὲν μοὶ ἔμεινεν ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία ὅτι ἀπόλεσε τὰς φρένας, διότι οὐδέποτε τῷ συνέβη παρόμοιον τι.

— Ἐξηγηθῆτε, σᾶς παρακαλῶ, εἶπεν ὁ ἰατρὸς.

— Φαντασθῆτε, ἰατρὲ, ὅτι ἀπεφάσισε νὰ ἀποδιώξῃ ὅλον τὸν κόσμον ἐκ τοῦ καταστήματός μας. . . καὶ ὅταν σᾶς λέγω ὅλον τὸν κόσμον, δὲν σᾶς λέγω ὑπερβολὴν, ἐπὶ λόγῳ τιμῆς.

— Παραξेत्रάπη λοιπὸν ἴσως εἰς βιαιοπραγίας; εἶπεν ὁ ἰατρὸς· εἴθε ὁ πρῶτος, ὅστις καταθέτει τοιοῦτόν τι.

— Δηλαδῆ, κύριε, θέλω νὰ εἰπῶ, ὅτι μόλις

Ἰωάννη, ἥτι θέλει εἶσθαι φρόνιμον, ἂν καὶ λυπηρὸν δι' ἡμᾶς, νὰ μὴ μείνῃ ἐδῶ. Ὁ ἰατρός ἔχει φίλον, ὅστις διατηρεῖ φρενοκομεῖον· ἐκεῖ θὰ ἀπολαύῃ πολλῆς περιποιήσεως τὸ πτωχὸν τέκνον μας, ἕως οὐ ἰδῶμεν βραχύτερον τί πρέπει νὰ πράξωμεν.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ φρονιμώτερον, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός.

— Τότε ὅσω ταχύτερον τόσω καλλίτερον, προσέθηκεν ὁ Ἰωάννης Μορρίς. Ἦμπορεῖ κανεὶς ἀπὸ σᾶς νὰ φροντίσῃ νὰ φέρῃ μίαν ἄμαξαν;

Πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς ταύτης ἔδραμεν ἕξ ὁ ἐπαίτης, πλὴν ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἤνοιγε τὴν θύραν, δύο νέα πρόσωπα εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ Ἐλένη Λίλλ καὶ ὁ Κύριος Δαίβυ.

Ὁ Γεώργιος ἐκινήθη, ὅπως δράμῃ εἰς προὔπαντησιν τῆς Ἐλένης, παρευθὺς ὅμως ἐκρατήθη καὶ ἐμποδίσθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ του καὶ τοῦ ἰατροῦ.

Ὁ Κύριος Δαίβυ ἐχαίρετῃσι σιωπηλὸς τὴν ὁμήγυριν, καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν οἰκοδέσποιναν,

— Κυρία Μορρίς, εἶπεν, ἐλπίζω ὅτι θὰ μοι ἐπιτρέψῃτε νὰ ἐκθέσω τοὺς λόγους, δι' οὓς ἦλθον ἐδῶ· φαίνεται ὅτι ὁ δδηγὸς τοῦ λεωφορείου, ὅστις ἐπανάγαγε τὸν φίλον μου Γεώργιον ἐκ τοῦ Στριθάμ, διέδωκε πανταχοῦ, ὅτι ἔπαθεν οὗτος τὰς φρένας, καὶ ὅτι εὐθὺς ὡς ἔφθασε, συνελήφθη τὸ γεγονός τοῦτο διεδόθη καθ' ὅλην τὴν πόλιν, ὥστε ἔφθασε καὶ μέχρι τῶν ἀκοῶν τῆς δεσποινίδος Λίλλ, ἣτις πεπεισμένη ὅτι ὁ Μορρίς ὑπῆρξε ὄμμα φρικώδους πλάνης, ἔσπευσε πρὸς ἐμὲ ζητοῦσα νὰ τὴν συνοδεύσω εἰς τὴν οἰκίαν σας. Ἡ πρόσκλησις αὕτη τόσω μᾶλλον μ' εὐχαρίστησεν, ὅσω μόνος ἐγὼ κατέχω τὴν κλεῖδα τοῦ μυστηρίου, τὸ ὅποιον ἀπασχολεῖ ὅλους ὑμᾶς. . . Ἄλλ' ἐπιτρέψατέ μοι πρῶτον ν' ἀπαλλάξω τῶν δεσμῶν τὸν πτωχὸν μου φίλον.

Καὶ ὀδηγήσας τὴν δεσποσύνην Λίλλ εἰς τινα ἔδραν ὁ Δαίβυ, ἔκοψε διὰ μαχαίριδιου, τὸ ὅποιον ἔφερεν ἐφ' ἑαυτοῦ, καὶ πρὶν ἢ ἐνοήσῃ τις τὴν πρόθεσίν του, τὰ σχοινία δι' ὧν ἦν δεσμευμένος ὁ Μορρίς καὶ τὸν ἐβόηθησεν ὅπως ἐγερεθῆ.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ; ἀνεφώνησεν ὁ ἰατρός.

— Ἄλλ' εἶναι παράφρων, εἶπεν ὁ Κύριος Μορρίς.

— Καὶ μάλιστα μανιώδης, προσέθηκεν ἡ ἀδελφὴ του.

— Τρέχομεν τὸν κίνδυνον νὰ κακοποιήσῃ τινα ἐξ ἡμῶν, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Πιθανὸν νὰ κακοποιήσῃ καὶ αὐτὸς ἑαυτόν.

— Δὲν θὰ κάμῃ τίποτε, μείνατε ἡσυχοί, εἶπεν ὁ Κύριος Δαίβυ. Κύριε Μορρίς ὁ ἀνεψιός σας δὲν εἶναι παράφρων, ἀλλ' ὑγιὴς ὅπως καὶ ὑμεῖς καὶ ἐγώ.

— Πῶς γνωρίζετε τοῦτο, Κύριε; ἠρώτησεν ὁ γέρον Ἰωάννης.

— Ὑπομείνατε ἐπὶ μικρὸν καὶ θέλω σᾶς τὸ

ἀποδείξει ἀμέσως. Εἶναι δεκάτη ὥρα, προσέθηκε, βλέπων τὸ ὠρολόγιόν του, ἐπομένως ἀκριβῶς πρὸ εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν ἐπανερχόμενος μετὰ τοῦ φίλου μου Γεωργίου καὶ ἄλλου τινὸς κοινοῦ φίλου ἐκ τῆς διδασχῆς τοῦ Κυρίου Στρούμ, ἐστοιχημάτισα μετ' αὐτοῦ, ὅτι ἐὰν ἀπεφάσιζε νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν πρὸς ὅλους, ὅσοι ἤθελον τῷ ἀποτείνει ἐρωτήσεις, δὲν θὰ παρήρχετο δλόκληρος ἡμέρα καὶ ἤθελεν ἀποκληρωθῆ ὑπὸ τοῦ θεοῦ του, ἀπολυθῆ ὑπὸ τῶν προϊσταμένων του καὶ τέλος καὶ ἐγκαταλειφθῆ ὑπὸ τῆς μνηστῆς του· τῷ προσέθηκε δὲ, ὅτι ἐὰν θελήσῃ νὰ παρατείνῃ τὴν δοκιμὴν ταύτην ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα, βεβαίως πρὸ τοῦ τέλους αὐτῆς, θὰ τὸν ἔκλειον εἰς φρενοκομεῖον ὡς φρενοβλαβῆ. Δὲν ἔχει οὕτω, Γεώργιε;

— Ἀκριβῶς αὐτὰ συνέβησαν μεταξύ μας, εἶπεν ὁ Μορρίς.

— Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπερέβη δυστυχῶς κατὰ πολὺ τὰς προσδοκίας μου, ἐπανέλαβεν ὁ Δαίβυ, διότι μόλις δεκαεξ ἰσχυρῶς ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος τὴν ἀλήθειαν εἰς τὰς συνήθως καὶ καθ' ἑκάστην ἀπευθυνομένας αὐτῷ ἐρωτήσεις, καὶ ἰδοὺ ὅτι ἐπραγματοποιήθη τὸ χεῖριστον μέρος τῆς προφητείας μου.

— Τῷ ὄντι, προσέθηκεν ὁ Γεώργιος, μόλις ἐπὶ ὀλίγας ὥρας εἶπον τὴν ἀλήθειαν καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὑποστῶ τὰς πλέον ἀτιμωτικὰς ὕβρεις! θεῖ μου, ἐξηκολούθησεν, ἐὰν θελήσῃτε ν' ἀναπολήσῃτε μετὰ ψυχροῦ αἵματος τὴν σκηνὴν τῆς πρωίας, θὰ ὁμολογήσῃτε ὁ ἴδιος, ὅτι διαφέρει κατὰ πολὺ ἐκείνης ἣν ἡ θεία μου καὶ ὑμεῖς ἐπενοήσατε καὶ περιεγράψατε πρὸ ὀλίγου· τὸ χεῖριστον ἐξ ὧσων σᾶς εἶπον, ὑπῆρξεν, ὅτι δὲν ἤθελα αὐτοκτονήσαι, ἐὰν σᾶς ἔχανα καὶ τοὺς δύο.

— Ἐχεις δίκαιον Γεώργιε, εἶπεν ὁ Κύριος Μορρίς, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἐδικαιούμην, ἀκούων τοὺς λόγους σου τούτους, νὰ πιστεύσω ὅτι ἤχες τὸν θάνατόν μου.

— Καὶ τοῦτο, θεῖ μου, προσέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι δὲν εἴμεθα συνειθισμένοι ν' ἀκούωμεν τὴν ἀλήθειαν.

— Τώρα ἐννοῶ τέλος τὰ πάντα, εἶπεν ὁ Κύριος Μορρίς. Λυποῦμαι πολὺ δι' ὅσα συνέβησαν καὶ σοὶ ζητῶ συγγνώμην.

— Ὅχι, θεῖ μου, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος, τοῦναντίον ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην τῆς συγγνώμης σας.

— Ἔστω, ἐπανέλαβεν ὁ Κύριος Μορρίς· ὅπως δὴποτε εἶμαι εὐτυχῆς, βλέπων ὅτι δὲν εἶσαι οὔτε παράφρων οὔτε ἀγνώμων, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ λησμονηθῶσι τὰ πάντα· καὶ ταῦτα λέγων περιεπτύξατο τὸν ἀνεψιόν του περιπαθῶς.

— Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν δεσποσύνην Ῥοβινσῶν, ἐπανέλαβεν ὁ Γεώργιος, δὲν ἔχω ἄλλους λόγους πρὸς ὑπεράσπισίν μου, εἰμὴ μόνον ὅτι εἶπον πρὸς αὐτὴν τὴν γνώμην μου περὶ τοῦ καπέλου της.

— Ἐν τούτοις, κύριε, πρέπει νὰ μάθητε τοῦ